

Grill-clash med punkerne

I Grillen på Sentret ser ein ofte nokre som skil seg ut frå den grå/lilla massen. I staden for studentbunader av ymse slag (t.d. juss-stress og dressmappe eller samfunnsvitskapleg hønsestrikk) er dei kledd i lærjakke, kjettingar, tryggingsnål i øyru, svartklatta auger og fargesprakande hår.

Me skipa til ein samtale med to av desse (avkommet til The Ailer Værste?) nemleg 17-årige Betty og Stinn. Helst ville me ha tala med dei avsides på t.d. Grillen på Hotel Norge (baktanke: Kva ville våre studentvenner seia om me vart observert med slik berme?). Men med skepsis til «Norge» sine ynskjer om gjester som desse, valde me vår eigen, litt mindre fasjonable Grill. Takka vera Filmklubben, Bob Dylan, Renaldo og Clara vart me vel-signa fri for tilskodarar og åtgau.

Me la att bae Sosiologi- og Psykologi-bøkene heime, og freista å tala med dei i ein språkode som alle interaksjonsdeltakarar burde vera predisponerte til å skjona.

Me: I eit tidligare nummer av Kontrast las me at det eksisterte noko som heiter »punkerørsla. Me har observert at De har nokre karakteristika som fell saman med dei me las om. Er De punkarar, og er denne rørsla enno eksistensberettiga?

Stinn: PØNKEN ER DAUD! I Stinn: PØNKEN ER DAUD! I ALLEFALL I ENGLAND!

Betty: NEI, HER I NORGE ER DET FORTSATT PØNKARAR OG PØNKEBAND.

Me: Er De i opposisjon til det

etablerte samfunn på eit vis svarande til slik hippierørsla var det i 60-åra?

Stinn: EG LIKAR IKKJE LANGHARA FOLK!

Betty: IKKJE SAMANLIKN OSS MED HIPPIANE SJØLV OM ME OG ER OUTSIDARAR!

Betty: ME PRØVER Å FÅ TAK I LOKALE TIL Å SPELA OG VERA II!

Etter kvart vart hjørnet vårt oversvomma med pønkarar. Nokon litt moderat kledd, andre kunne fått festa lenke til halsbandet og nytta som vakt-

musikken Dykkar er særskild ukomplisert, at ein finn få strukturar som kan bidra til å gjera den interessant . . . ?

Stinn: ENKEL MUSIKK KAN OG VERA BRA!

Betty: VIKTIGAST ER DET AT

Politikk var dei ikkje særskild interesserte i, dei hata makt, pengar, og snuten hadde dei ikkje noko godt forhold til. Elles fekk me veta at regga var »blase»-musikk, ska delte meiningar om, new wave var vidareutvikla punk og at punken sa meir enn rocken. Johnny Rotten fekk sagt noko gjennom punken, andre satder hadde han fått slege ut tenna ved å freista det same.

Kyrkjer hadde vore bra om dei hadde vorte nytta til konsertar (og her var det nok ikkje tala om Duke Ellington-konertar!), anarkismen var noko dei trudde på, og sjekking fekk dei ordna på eit eller anna vis, utan at me følte trong til å presse vidare for å avslura den hemmelig-heten.

Me: Om De tillet oss å vera litt uakademiske i framgangsmåten, ved at me ikkje avgrensar for mykje og om me ikkje legg for mykje vekt på formuleringsproblematisering: Kva slag sosiale og kulturelle aktivitar driv De med utanom?

Stinn: EG LIKAR Å GRISE NÅR EG ET . . .

Betty: SAMFUNNSFAGTILMANE ER MOROSAME. ME KRANGLAR MED LÆRAREN, FOR HAN ER SÅ KOMMER-SIELL.

Me: De meiner kontroversiell?

Betty: KONTROVERSIELL JA. OG SÅ GJER EG UT EIT BLAD SOM HEITER »FRUKT-KNÆSK»

Stinn: . . . MEN EG LIKAR IKKJE MAT . . .

Betty: EG DRIV LITT KARATE.

Betty & Stinn - Før vi skulle ta bildet, forsvann Betty på dass. Nysminka kom ho ut igjen og sa: »Faan, jeg glemte å pisse»

Me: Eit føremål har De vel med kva De driv med, kva er merkjesaka Dykkar?

Stinn: SPELLAR I BAND OG SYNS DET ER GØY!

bikkje med avskrekkingande effekt. Somme av dei verka likevel kanskje litt fåret i ulvekleda.

Me: Me har inntrykk av at

MUSIKKEN ER SÅ ENKEL AT ALLE FÅR LYST TIL OG KAN SPELA DEN SJØLV.

Stinn: HATAR LYTTMUSIKKEN TIL PINK FLOYD!